

FOLK OG LAND

NR. 16 — 15. ÅRGANG

LØRDAG 26. JUNI 1965

LØSSALG 1 krone

SIEGFRIED:

Den uhørte svenske presse- og politiskandale

NU HAR RETTEN LØSLATT OGSÅ SELVESTE STORKONSPIRATØREN, OG «NAZIKOMPLOTTETS» ENESTE GJENVÆRENDE ER — EXPRESSENS JØDISKE KILDE SOM HAR GJEMT SEG I ISRAEL

Også Lundahl ble løslatt av retten

Vi vet ikke om det er noe som lenger forbauser det hjernevaskede norske folk, men er det noe så bør det vel være dette at det plutselig er blitt så påfallende stille om det avslørte «ny-nazistiske kupforsøk» i Sverige. For hvor i all verden er det blitt av denne hårdkokte bande som samlet våpen og ammunisjon, som planla å styrte den svenske regjering, og som var utgangspunktet for en lystig jakt på gode og svenske nasjonalsinnede menn med navns nevning og vanlig nydemokratisk sprogbruk?

Riktignok foranlediget skandalbladet EXPRESSENS «avsløringer» stor ståhei i svensk presse og med tilhørende regjeringmøter og oppstyr, men ellers lot det faktisk til at en her hjemme i Norge var enda mere opptatt av dette fryktelige anslaget mot svensk demokratisk samfundsordning enn i selveste Sverige. I Sverige var det i all fall en stor og ansett dagsavis som protesterte, nemlig AFTONBLADET, mens den samlede presse her i Norge hylte med og benyttet anledningen til en privat norsk heksejakt på tidligere NS-folk og andre som kunne tenkes å sympatisere med dem. «Kanskje er det utløpere til Norge?» lød det forhåpningsfullt og ustanselig i pressen, og her som i Sverige medvirket myndigheter i den uhørt provokasjon som var satt i gang. Selv da det svenske politi

Hvorfor er det så taust nu blant hetserne i norsk presse?

forsikret at det overhodet ingen spor av noen art førte fra deres private svenske skandale over grensen, gjen tok politiet i Oslo at en utsendt politimann vendte tilbake «med viktige opplysninger» om slike spor. At man noen dage etter da skandalen var blitt altfor åpenbar dementerte seg selv, bedrer ikke saken. Da var alt en rekke navngitte personer hengt ut for alt folket. Den norske presses holdning var uhørt, skandaløs og uanstendig, og i første rekke

må en da nevne «Arbeiderpartiets aviser med selve «Arbeiderbladet» i spissen — noe som vel kan komme til å koste partiet regjeringmakten ved kommende valg — når en da ser bort fra slike skudd på pressestammen som VERDENS GANG og DAGBLADET, som ingen naturligvis har ventet noe annet av.

Siden den norske presse nu går så stille i dørene når det gjelder det svenske «nazianslaget» mot regjering og

Port. side 6

RELATOR:

Quousque tandem — ?

«Avsløringene» fra Stockholm, hvor — hvis man skal tro «Expressen» (hva vi dog ikke gjør) — en grum nazibande grasserer på det uhyggeligste under lederskap av førere som øyensynlig befinner seg på en annen klode, virker som et kjærkomment forsøk på å puste liv i det hat som kanskje så smått var begynt å dø ut. Og så Ralph Hewins' renslige Quislingbiografi da! En viss Kolbjørn Varmanns hysteriske vredeshyl kan ikke være annet enn utslag av en ond, ond samvittighet, Var det virkelig behov for så meget pøbelsnakk? Når man hørte Varmanns innlegg i Stortinget hadde i all fall undertegnede følelsen av å

— på Stortinget, Lavinia, «der er det godt at sitte»

vasse i en ideluktende bekk. Finnes det overhodet ikke grenser for hva disse vranglærere tillater seg? Alltid dukker angsten for ungdommen frem. De må for enhver pris orienteres «riktig» så man kanskje slipper unna den regnskapets dag som man innerst inne frykter verre enn selve Belzebub.

De som ved sin feilslagne politikk bærer ansvaret for 1940, de som ikke ville høre på Quisling, fornektet ham, og til slutt som en bande Kaifaser overlot ham til en vanærende død (trodde de), har igjen fått den store kneskjelven. Nå må det pustes nytt liv i hatet mot dem som forble på sin post i stedet for feigt å stikke unna alt hva remmer og tøy kunne holde. De som ofret seg for fedrelandet i oppslittende, utakknemlig arbeide i de fem lange krigsår skal fortsatt være «forræderne», dekreterer rømlingene.

Det er ingen tvil om at denne nye hatets bølge har skremt mange engstelige sjeler. I «Dagbladet» rykker forlagssjef Butenschön ut med en lang ordrik artikkel der virker som en eneste undskyldning for at han våget å utgi h.r.advokat Wiesener's bok om «Seierherrenes justis». Men, skynder han seg å si, da han ble tilbudt retten for Norge til Hewins bok var han kar for sin hatt og nektet blankt. Så hatten

Port. side 8

Vad gör regeringen för att klarhet i Expressens riksskandal?
I redningen står i det blå, så länge protokollet som i landet. Ledningsförande av Expressen-agenten ofrånkomligt bear. När komma de rättliga åtgärderna mot Expressens ansvariga?

UHYGGE JUVENILITET ned av naziligaen

POLITIET kikker på Norsk kontakt nynazister ikke brukte SYV ÅR PÅ mishandlet

Taus kriminalsjef innrømmer i morges: Etterforskning av nazigruppe i

Duperades regering och rikspolis antikisk Expressen-anka?

NI-NAZISI GA KUL MED MASKINPISTOL

NAZI-LIGAEN KONTAKT I NORGE?

SLIK DRIVER PRESSEN SIN HETS — — —

Sverre Hartmanns Piekenbrockbrev er sikkert ekte nok!

Da jeg i forrige nummer av FOLK OG LAND leste om Sverre Hartmanns Piekenbrockbrev, og så i samme artikkel fremholdt at brevet muligens ikke var ekte på grunn av en «e» i det tyske «Widerstand», som man derfor mente en tysker ikke kunne ha skrevet, måtte jeg tenke på noe som står i en 100 år gammel «Oppfindelsernes Bog» jeg har i min bokhylle. Der står omtalt hvordan man ved enkle belvsnings-tricks kan fremkalle »naturtro spøgelser på en theater-scene». Det hele er et spørsmål om lys og skyggevirkinger.

Slik er det også med historieforskning og avisredigering. Alt avhenger av hvor lyset rettes. Men når hele lysbunten rettes mot en enkelt bokstav i et brev, da vil man nok lett kunne fortape seg i en detalj, som nok kan være av betydning i en kriminalsak, men neppe her, hvor det nok bare dreier seg om en lett forekommende maskin-skrivefeil.

Man må selvsagt ha lov til å være uenig med Sverre Hartmann i hans tolkning av de dokumenter han fremlegger, og i dette tilfelle kan det jo også være rimelig grunn til å trekke i tvil general Piekenbrocks hukommelse så mange år etter hendelsens forløp. Intet av dette gir imidlertid grunnlag for å trekke Sverre Hartmanns personlige hederlighet i tvil. Og han vil sikkert aldri benytte seg av et brev som han ikke var overbevist om ektheten av.

Tilbake til min gjengivelse fra «Oppfindelsernes Bog» angående kunsten å frembringe »naturtro spøgelser». Dette med belvsningen, gjelder også for historieforskningen. Skal denne bli rettfærdig, så må man ha mulighet for å sette det samme hensynsløst skarpe lys på alle parter i det angjeldende tidsrom av vår historie. Det nytter ikke å belyse enkelte på NS-siden ubønnhørlig skarpt, og samtidig la alle dårlige trekk hos NS's motstandere under okkupasjonen forbli skjult av mørket.

Da blir det nok »naturtro spøgelser» på den historiske scene, men det blir ikke objektiv historie. Den krever fremleggelse av alt materiale fra begge under okkupasjonen stridende parter.

Ø.

trykker gjerne innlegget fordi det gir oss foranledning til å rette på en misforståelse som tydeligvis har gjort seg gjeldende hos innsenderen — og da kanskje beklageligvis hos flere. Når det i FOLK OG LAND er reist spørsmål om hvorvidt Hartmanns Piekenbrock-brev er »et falskneri», så var det naturligvis ikke meningen å påstå at Hartmann kunne tenkes å ha forfalsket teksten eller kanskje til og med ha skrevet Piekenbrocks navn falskt. Vi synes det må fremgå av artikkelen at det ikke er denslags falskneri vi har hatt i tankene. Hartmann har imidlertid påberopt seg dette brev som et historisk og juridisk holdbart bevis på militært forræderi fra Quislings side. Det er etter vår oppfatning et historisk falskneri, ikke bare fordi alt etter vår mening tyder på at den tyske general bare har satt sitt navn under brevet og ikke selv skrevet det, men også fordi et dokument fremkommet slik så å si i dølgsmål og først fremlagt etter generalens død slik at det ikke er anledning til å avhøre ham på en betryggende måte, naturligvis hverken har juridisk eller historisk bevisverdi. Dertil kommer — hva innsenderen også antyder — at generalen nettopp var vendt tilbake etter 11 års opphold i de noksom bekjente russiske fangeleire slik at hans verdi som vitne om samtaler ført 16 år tidligere er temmelig tvilsom.

Intet av det her anførte rammer naturligvis det innsenderen kaller »Sverre Hartmanns personlige hederlighet» i vanlig borgerlig forstand. Vi har da også i artikkelen uttrykkelig slått fast at det vi mener er det samme som han selv har skrevet om sin britiske kollega som amatørhistoriker, Hewins, at »han har — — tatt i bruk, i hvert fall for historikere og forskere, ussedvanlige metoder».

Redaksjonen.

Vår kjære

ROSENIUS SANDSTAD

døde pinseaften, 74 år gammel.

Beitstad, 6. juni 1965.

FAMILIEN

LOSJI SØKES

Liten leilighet — eller stor stue — eller hva som helst ønskes av Oslofrue og hennes 16-årige sønn. Finnes det noen rett-troende mennesker som kan hjelpe?

Bill. mtk. «Fortvilet»

Misjonsprest
R. Sandstad

in memoriam

Gjennom årene har man i FOLK OG LAND kunnet lese skarpslepnede artikler fra R. Sandstads hånd. Nu har denne edle trønder lagt vandringsstaven ned og flyttet opp til større oppgaver i sin Herres tjeneste. Han var tro i det lille, nå er han satt over meget.

R. Sandstads artikler får vi altså ikke lengere se i FOLK OG LAND. En etter en rykkes de gamle kjempere bort fra sin kamp for sannhet og rett, det er livets triste lov som alle må følge. Så takker vi for denne edle stridsmann og lyser fred over hans minne.

Av utdanning var han theolog og han var i mange år misjonsprest i Kina. Hva han der opplevet og så av korrupsjon og forbrytelser gjorde et veldig, uutslettelig inntrykk på vår senere kampfelle. Han kom hjem i årene før siste verdenskrig, og da England sin vane tro aktet å behandle Norge som det handlet med »the Natives» i hedningeland, meldte Sandstad seg straks til tjeneste i den nasjonale kjerne av N. S.

Vi takker ham for dette oppfrende arbeide for sannhet og rett. Som en ussel, takk ble han i 1945 arrestert og satt lenge i konsentrasjonsleir. Der var han mange til glede og oppmuntring, hva faldstanger kan synge en vise om. Han holdt seg rank til det siste den trauste trønder. Gud signe hans sjel i Himmerike.

Hans Egede Nissen.

Omkring Elverumsfullmakten

En dag i begynnelsen av april 1959 møtte jeg fhv. stortingsmann Ingv. Førre på gaten. Jeg takket ham for hans modige opptreden på Elverum i 1940. Han svarte smilende, at en måtte jo bruke sin forstand især når det var så påkrevet. Jeg sa at det var bare så synd at han var alene den gang. Det vil nå tiden vise, svarte han. Ja, sa jeg, men i mellomtiden har ikke vi i tidl. NS det så godt. Så er det, innrømmet Førre. Det var vel Hambro som ordnet den sak, sa jeg. Hambro — ja, men han hadde flere med seg, — — — sa Ingvald Førre.

Førre var alltid en meget modig mann som gikk rett mot strømmen når han mente han hadde rett. At han ikke angrep Elverumsfullmakten i pressen, — så vidt jeg vet, kom vel av, at han simpelthen ikke fikk spalte-

Aftenposten valgte -

Undertegnede hadde for et par dager siden besøk av en eldre dame, som fortalte at hun hadde lest et inserat i «Aftenposten»s spalte Lesernes mening med signaturret «Elle». Denne «Elle» påstod at «alt godt umulig kunne komme fra London under krigen» blant annet med den begrunnelse at hennes brødre var blitt skutt etter ordre derfra. Under avhøringen på politikammeret av asken var hun blitt møtt av hånsord.

Slik omtrent stod det å lese under signaturret «Elle» — og denne eldre dame, som besøkte oss, hadde blitt grepet av denne lille artikkelen og ville så gjerne gi dammen under sign. «Elle» litt oppmuntring og trøst. Hun hadde så skrevet et lite tilsvaret til «Elle», som hun viste meg — og som var skrevet i en sindig og nøktern tone. Dette tilsvaret kom selvfølgelig ikke inn i «Aftenposten». Derimot tok «Aftenposten» inn et annet tilsvaret, hvor sign. «Elle» fikk vite hvem hun var og at hun ikke hadde kunnet vente annet om de som «svek» osv. osv.

På den ene side: Et innlegg fra en eldre dame (ca. 70 år) som inneholdt nestekjærlighet og oppmuntring (innlegget kunne like gjerne ha stått i et Søndagsskoleblad) — På den annen side: et innlegg med hatet som hovedmotiv og uten noen form for nestekjærlighet.

«Aftenposten» valgte å ta inn det siste — forøvrig det eneste som i hvert fall er blitt offentliggjort.

Denne eldre dame, som det er tale om her, har aldri vært medlem av N.S. — og har heller ikke noen N.S.-bekjentskapskrets. Hun er ganske enkelt en halvsøster av min avdøde mor og det er vel nu ca. 25 år siden jeg sist så henne.

Hun sa noen ord under sitt besøk, som jeg aldri skal glemme: «Husk dere står overfor ondskapens makter i himmelrummet — det er hatets tidsalder vi lever i.

plass i det demokrati som oppstod i Norge etter 1945. Han delte i så måte vanskelige med andre modige, bra mennesker som for eksempel Scharffenberg til sine tider blant andre. Men av ovenstående intermesso får en da bekreftet den anelse, vi alle har hatt, om at Hambros aksjon ikke var en impulsiv enmannsjobb, men en vel forberedt sådan sammen med andre aktivister. Som et forsøk på å legalisere sin flukt på bekostning av ti tusener og atter titusener landsmenns ulykke.

Haugesunderen.

Hadde der i dag eksistert et N.S.-parti, skulle jeg ha meldt meg inn for å motarbeide den urettferdighetens og hatets propaganda, som bevisst går inn for å fortie sannheten og kjærligheten. At dere tidligere NS-folk ikke holder bedre sammen? Tenk om bare 1000 eller 10 000 gav hundre kroner hver til kampen mot uretten?

Jeg sender oppfordringen videre og tilføyer: det mest hensiktsmessige er å ramme disse hatets apostler på deres ømme punkt. Gjennom pressen er det lett å lese seg til hvor dette befinner seg. Den engelske journalistens bok: «Prophet — without honour» synes å være det veldigste bidrag til opplysning og har utløst en orgie av hatefulle kommentarer fra dem som vil fortie sannheten. Til dette formål er jeg villig til å sende kroner 100,—; nemlig utgivelsen av boken på norsk. Men FOLK OG LAND's redaksjon at det er praktisk mulig å kunne gå inn for dette? Hva om hver leser (abonnet) av FOLK OG LAND samlet inn kr. 100 eller kroner 50 hos de i den nærmeste omgangskrets, som var interessert i dette?

Få høre lesernes mening om dette, og gjerne andre forslag.

I. G. N.

Svensk kristelig orientering

Det er ikke bare i Norge kirkens menn omgås lettferdig med sannheten og moralen. I det svenske KYRKA OCH FOLK finner vi følgende orientering om politikk og kristendom:

«Under Hitlers tid i Tyskland fikk mange i «Bekännelsekyrkan», både präster och lek-män, gå i döden för sin ståndaktighet i tron. Och i Spanien har det varit ytterligt svårt för dem som varit evangeliska trosbekännare, och är väl så än i dag.

Men vi kan tänka på ännu mera närliggande händelser: Quislings regemente i Norge. Det innebar livsfara för många norrmän att förfäktat en konsekvent kristen livsåskådning. Och den brännande frågan i sådana tider var den: Är vi verkligen skyldiga till lydnad mot en överhet, som själv visar, att den inte bryr sig om Guds ord och bud, och som genom sina lagar och förordningar kränker de samveten som är bundna av Guds ord? Det har skrivits tjocka böcker och publicerats långa utredningar i den här frågan».

En vet faktisk ikke enten en skal le eller gråte over den slags!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
 ODD MELSOM, ansvarlig
 ALEXANDER LANGE

Småfuskerne

Det som kanskje best vitner om hvor dårlig saken til urettsforvarerne virkelig står er det ustanselige småfusket som finner sted både i skrift og tale. «Aftenposten», som såvisst ikke gjorde heroisk innsats av noen art før eller under okkupasjonen, har tatt sitt mon igjen etterpå i en ustanselig strøm av helteskildringer. Det er bare underlig at det gikk som det vitterlig gikk med alt dette heltemotet som «Aftenposten» og mange av bladets kolleger nu avslører for et forbauset og forhåpentlig takknemlig folk. Når det gjelder denne «Aftenposten», så ignorerer det så å si daglig frekt alle kjennsgjerninger og serverer uten tydeligvis å skjennes den gamle forlengst tilbakeviste propagandaløgnen fra den første store jøssingtiden.

I en innledning til en beretning av direktør og daværende kaptein Jean Michelet om kapitulasjonen for 6. divisjon ved Bjørnfjell er det således påny servert uefterretteligheter, som vi forøvrig antar skyldes «Aftenposten» såkalte militæreksperter og ikke Michelet.

Denne innlederen forteller at det var tyskerne som tok initiativet til kapitulasjonsforhandlingene, eller som det uttrykkes: «Slik var stillingen da den tyske militære ledelse tok kontakt med Forsvarets Overkommando i Målselv om formiddagen 9. juni og bad om at parlamentarer skulle bli sendt til Trondheim og Narvik.»

Dette er som alle informerte vet det rene sprøyt, eller et bevisst forsøk på å føre folk bak lyset. Det var ikke tyskerne som tok initiativet til forhandlinger, men tvert i mot den norske øverstkommanderende etter regjeringens ordre. Og er det fremdeles noen utenfor «Aftenposten» som tviler på det, så la oss sitere etter det svenske utenriksdepartements «ackstycken» for tidsrummet april-juni 1940 Dok. 309, side 302:

General Ruge till norska sändebudet i Stockholm 8. juni 1940 (Lämnad av Wollebæk til UD).

Telegram fra Hærens Overkommando 8/6 40.
 Oversettelse.

Der König und die Regierung haben das Land verlassen und haben mir Befehl gegeben, die Feindlichkeit einzustellen. Benachrichtigen Sie heute 20 Uhr die Deutsche Gesandtschaft Stockholm, dass ich Befehl erhalten habe, die Feindlichkeit einzustellen und wünsche mit dem Deutschen Oberkommando, Oslo in Verbindung zu kommen zwecks Verhandlung. Ruge.

(Påteckning av H. Beck-Friis:) På begäran av Wollebæk överlämnat till Prins Wied 3/8 kl. 20.35.

Det må vel være lov til å anta at «Aftenposten» føler seg ubehagelig berørt over disse faktiske kjennsgjerninger siden bladet forsøker å pynte på dem som ovenfor nevnt.

Og for at det ikke skal være noen tvil om hva det var konge og regjering mente, så fremgår det klart og tydelig av statsrådsprotokollen for 7. juni 1940 (Undersøkel-seskomisjonens innstilling I, Bilag bd. II, side 309 ff.) at det var krig en ikke kunne fortsette:

« — — Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe Hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen — — — Kongen bifalt innstillingen».

Og hvor krigersk Londonregjeringen var så sent som i juni 1941 fremgår av efterfølgende utdrag av et interessant telegram fra den svenske minister i London til uten-

Unge Høyre

UNGE HØYRE blir tydeligvis eldre og eldre. I stedet for å overlate sine belastede fedre å ordne opp med den urett de medvirket til under «retts»-oppgjøret, kaster organisasjonens landsforbund seg uforferdet inn i kampen mot boken til den britiske publisist Hewins og uttaler til og med «sin forbauselse over den svake reaksjon de norske myndigheter og den norske kirke har vist overfor — — de misvisende påstander denne bok gir uttrykk for».

Og da disse gammelmodige ungdommer naturligvis intet bidrag selv har å gi når det gjelder det boken til Hewins virkelig dreier seg om og dessuten tydeligvis er like dårlig orientert som sine fedre, så munner resolusjonen ut i et angrep på «alle former for nynazistiske fremstøt i Norge» og tror sikkert at «norsk ungdom ikke lar seg forlede av falsk propaganda fra nynazistiske fremstøt i de skandinaviske land».

Det disse djerve ungdommer ikke forklarer er hva boken til en notorisk antinazist som Hewins har med «ny-nazistiske fremstøt» å gjøre. Og hva er grunnen til at disse gammelmodige ungdommer i UNGE HØYRE nu er blitt så bekymret for den unge ungdommen?

riksdepartementet av 28. juni 1941 (Fra Ackstycken utgivna av Kungl. Utrikesdepartementet. Frågor i Samband med Norska Regeringens vistelse utanför Norge 1940-1943, side 94):

« — — Secundo han (minister Trygve Lie) bad mig vidare framhålla att det i nuvarande läge icke er meningen utöka Stockholmslegationen ej heller i fortsättningen uppmuntra flyktingar men undrade om svenska regeringen medverka till erhållande av tysk lejd för utresa med svensk eller amerikansk båt till Amerika av alla norska flyktingar i Sverige omkring tvåusen män, kvinnor, barn. Detta skulle enligt Lie lösa besvärliga frågor för såvel svenska som norska regeringane».

Selv «Aftenposten» kan da ikke tro at det var under en pågående krig mellom Norge og Tyskland man søkte Tyskland om å få eksportere norske potensielle soldater fra Sverige til den angelsaksiske verden!

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
 Telefon 55 61 29 — Oslo

KAPTEIN ERIK LÆRUM:

1945-1965 - 20 års «Fred»

For 20 år siden endte den 2. verdenskrig. Sovjet-Unionen, USA og deres forbundsfæller "befriede" Europa for hitlerisme og fascisme! Den store taber var imidlertid EUROPA. Et afgørende afsnit i den europæiske folkehistorie var forbi. Prisen var: Et forblødt og udbombet kontinent. Det var måske derfor man troede på: Aldrig mere krig mellem Europas folkeslag. Befrielsen ved "sejrherrerne" tændte håbet om "nybegyndelse for freden".

Det troede og håbede man for 20 år siden. Men — håbet brast snart . . . "Sejrherrerne" forstod til fulde at udnytte sejren på Europas bekostning. Stalin og Roosevelt enedes allerede på Jalta om at dele det til jorden slæde Europa imellem sig. "Jærntæppet" sænkede sig over os og sønderdelte vilkårligt, passende til sejrherrens kram, Europas naturlige livsåre. Dermed lagdes for 20 år siden kimen til en "ny-ordning", denne gang dog uden krigserklæring: Den russiske kommunisme og den amerikanske. Een-verden-ideologi trådte an til kamp om verdensherredømmet i enighed om at underkue Europa og at holde "udsalg" over vore moralske og traditionsrige værdier.

For 20 år siden satte Sovjet og USA sig fast på vort kontinent og satte folk, som var dem underdanige og hengivne i øst og vest, i spidsen for vore folk. Samtidig opflammede de hadet i Europa for selv at kunne forblive som herrer. For 20 år siden sluttede krigen, men Roosevelt- og Stalin-efterfølgerens krig om Europa vedvarer. Men yderligere 20 års "fred" under USA's

og Sovjets garantier vil betyde:

Kolde og varme krige i alle verdenshjørner. USA's og Sovjets herredømme i Europa. Kulturel og åndelig fremmedartet indflydelse fra begge. Stagnation i videnskabelig udvikling. Kapitulation i kapløbet om verdensrummets udforskning.

Dette vil medføre total afhængighed, opgivelse af vore egne livsvaner og love, nedbrydelse af vor historie og vore traditioner.

Det vil sige: ingen livsværdig fremtid for os. Trældom og uværdige forhold for stedse.

Den slags "fred" afviser vi med foragt. Vi forlanger selv at bestemme over vor fremtidige skæbne.

Der er godt 400 000 000 europæere med alle betingelser for at blive en verdensmagt.

Derfor må vi slutte os sammen for at blive frie og væрге os mod den størstlige ekspansions- og hævnlyst, vi kan kun regne med os selv til dette værk. Kun derved kan vi sikre vor handlekraft og frihed for fremmed indflydelse. Der ~~bør kæmpes for en retfærdighedens verden og dermed for en virkelig fred, hvor krig afløses af åndens magtfulde, konstruktive våben.~~ Målet for enhver ærlig europæer er: samling til Stor-Europa i en åndelig stormagt, der som før kan virke banebrydende i verdenshistorien.

Det er et mål, der er værd at kæmpe for, kun derved sikres vore efterkommere et værdigt Europa.

Erik Lærum.

Erhard ambulerer mellom USA og Frankrike. Slik ser NATIONAL-ZEITUNG DET

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VAR TIDS NØKKELPROBLEM»

6. EN UUNDVÆRLIG SVINDEL.

Slik var den britiske krigspropaganda i 1. verdenskrig — — —

(Daily Mail, april 1916)

L. van Roon

Efter at Europas landkart i 1919 engang var nytegnet og seierherrene hadde innrettet seg legalt i de områder de hadde overdratt seg selv, mistet politikerne enhver interesse for et tema som de overlot historikerne til en fruktesløs diskusjon som et utelukkende akademisk spørsmål. Hvilket resultat historikerne enn kom til med hensyn til opprettelsen av den polske korridor, annekasjonen av Eupen og Malmedy av Belgia og annekasjonen av Sydtyrol av Italia så kunne intet endres ved det. Det var i all fall politikernes tillitsfulle mening. Urettsforhold som disse kunne bare ryddes av veien gjennom krig, og denne vei var ikke gangbar da man jo nettopp hadde vunnet en krig som man, slik det var blitt forkynt, hadde ført for å gjøre slutt på krigen for alltid.

Den nu foreliggende situasjon er riktignok en helt annen: det er enu ikke undertegnet noen fredsavtale som avslutter annen verdenskrig. Efter internasjonal rett er Breslau og Stettin nøyaktig like gode tyske byer som Frankfurt am Main og Köln. De nuværende beboere av Øst Preussen, Pommern og Schlesien er bare inntrengere som har slått seg ned på tysk jord. Det eneste som rettslig sett har skjedd er at de makter som i 1945 beseiret Tyskland bestemte at Polen fortsatt skulle holde disse provinser besatt til en fredsavtale blir undertegnet. Inntil undertegnelsen av fredsavtalen kunne ikke politikerne tillate seg å si at de ikke interesserte seg for rett eller urett

når det gjaldt den nuværende de-facto-situasjon. Argumentet at Tyskland i 1939 vilkårlig hadde styrtet verden ut i krig skal tjene et vesentlig politisk formål når tidspunktet endelig er inne å drøfte betingelsene for en fredsavtale som skal avslutte annen verdenskrig.

Man sier på engelsk at sannheten til syvende og sist alltid kommer ut. Mange mener at det bør hete: «Sannheten kommer alltid ut forutsatt at ingen er interessert i at den skal forbli skjult». Følgende linjer stammer, som en lett forstår, fra en engelsk dikter:

«When all its work is done, the lie shall rot. The truth is great and shall prevail When none cares whether it prevails or not».

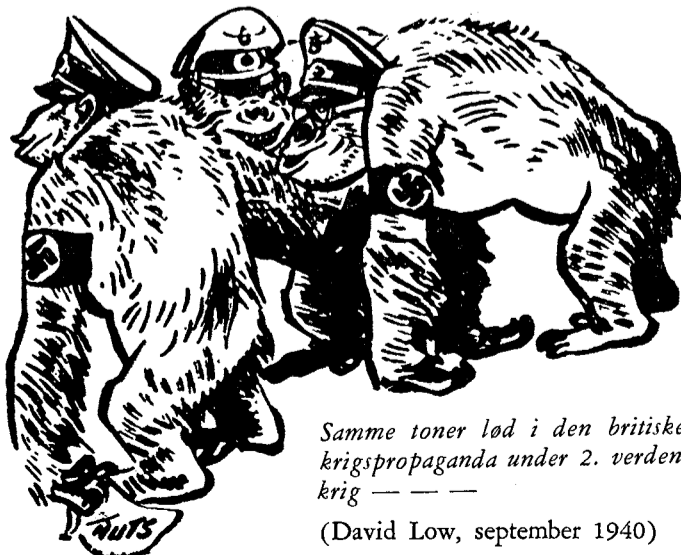
(Når den har gjort sitt verk skal løgnene forgå. Sannheten er stor og vil seire når ingen bryr seg om den seirer eller ikke).

Da A. J. P. Taylors bok «Annen verdenskrigs opprinnelse» utkom i 1962 sa hans kollega og rival ved Oxforduniversitetet, Hugh Trevor-Roper forbitret: «Denne bok vil komme til å anrette ubotelig skade».

Trevor-Roper talte vel å merke ikke som historiker om et tema han hadde befatet seg med inngående. I den allerede nevnte fjernsynsdebatt med Taylor 9. juli 1961 betydte sistnevnte ham åpent og temmelig uvennlig: «Vanskeligheten med å diskutere med Dem ligger i at De ikke kjenner kjennsgjeringer og tall». Det var forøvrig temmelig merkbart under hele debatten. Trevor-Roper var blitt kalt til pro-

fessor i moderne historie ved universitetet i Oxford under tilsidesettelse av Taylor, dels på grunn av sine studier over det 17. århundres dikterkunst og kirkehistorie, hvor han regnes som en anerkjent autoritet, og dels fordi man kunne stole på hans strengt ortodokse synspunkter av hvilke man kunne regne med at det fremkom resultater med utsikt til offentlig tilslutning. Da han nu erklærte at Taylors bok ville anrette «ubotelig skade», talte han som en praktisk tenkende mann som interesserer seg for nutidspolitikk og gjør seg tanker om nuværende og fremtidige problemer. Hans standpunkt, som han har gitt så lidenskapelige uttrykk for er kort sagt det at det er tidsnok å undersøke disse ting og å offentliggjøre resultatet når de ikke lenger har praktisk betydning. Sannheten kan bare da råde uten fare når, som den foran nevnte dikter sier «ingen bryr seg om hvorvidt den seirer eller ikke». Hittil har det vært hensiktsmessig å la det forbli med at Tyskland er eneskyldig i at krigen brøt ut i 1939. Pragmatisk sett var Tysklands eneskyld en kjennsgjerning. Å reise tvil om det ville anrette «ubotelig skade».

Leseren vil huske ytringen til professor Eschenberg ved universitetet i Tübingen: «Den som betviler Tysklands eneskyld for annen verdenskrig, ødelegger grunnlaget for etterkrigspolitikken». Nøyaktig sett er de to professores standpunkt helt det samme. Begge ser på den nuværende situasjon, slik den har tonet frem av annen verdenskrig, som fullkommen tilfredsstillende og beundringsverdig, og de fordømmer som følge herav all søken etter abstrakt sannhet som kan komme til å undergrave skjebnesvangert den herskende oppfatning som etterkrigspolitikken er grunnlagt på.

Samme toner lød i den britiske krigspropaganda under 2. verdenskrig — — —

(David Low, september 1940)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

10. Flyangrepet mot Staben.

Her fikk jeg ordre om at jeg skulle overføres til den berømte armenske divisjon nr. 390 som lå ca. 30 km. bak fronten, og der skulle jeg overta Stabens telegrafapparat. Og det merkelige var — at etter ordren skulle jeg ha vært der dagen før, men at politruken Molchanov hadde benyttet anledningen, og av pur ondskap sendte han meg til ildlinjen. Det lå også misunnelse bak denne grove krenkelse av en ordre. Han hadde til og med gjort alarm, og sendt ut falsk melding om at jeg var død.

Jeg kom tilbake til min bunker igjen, og skulle overnatte der, for siste gang. Til min overraskelse traff jeg min venn, telegrafisten Lomidse, og så viste det seg at han også skulle over til den armenske divisjon sammen med meg, og vi gledet oss begge to til å være sammen i den nye stilling. Men vi fikk ikke sove om natten ved tanken på den plutselige forandringen i vår tilværelse. Vi var dog enige om at vi nu kunne få litt hvile efter det kolossale slitet og all nattevåkingen hele vinteren igjennom.

Om morgenen ble det stor trafikk av folk frem og tilbake, de hentet frokosten sin fra feltkjøkkenet, som lå et godt stykke borte. Men vi ble i bunkeren, pratet og

brød oss ikke om frokosten. Vi bare gledet oss til å komme avsted til den nye stillingen vår.

Men det gikk ikke lang tid, før vi hørte en voldsom ildgivning, og da vi sprang opp og tittet ut av bunkeren, så vi hvordan både offiserer og menige soldater sprang omkring i forvirring, kastet seg ned på jorden, eller kastet seg inn i bunkeren i vill redsel. Det var tyske bombefly som angrep våre stillinger direkte.

Staben, og vår telefon- og telegrafavdeling var blitt litt av et problem for den tyske overkommandoen, for i seks måneder var tyskerne blitt holdt i sjakk, uten noen framgang. Tiltross for at angrepene ble hardere og grunnere for hver gang, stod frontlinjen på samme sted. Årsaken til denne blodige krigen lå kanskje i den ideologiske, økonomiske og industrielle siden av saken, og begge kjempet for seiren på dette plan.

Alle tyske forsøk på å få satt Staben og telegrafen ut av funksjon, mislyktes, og våre militære lederes taktikk, fikk tyskerne til å miste tålmodigheten, og så satte de denne bombingene i gang.

«Fritz har spist frokosten sin, og nå kommer han for å bombe oss» pleide soldatene våre å si, når tyske fly kom over oss, og lette efter et eller annet militært mål. Slik så det ut nu også, da de 6 tyske bombeflyene var over oss, og denne gang gjaldt det oss selv. Klokken var presis 10 om morgenen, på den tid da de tyske flyene pleide å krysse over oss.

En soldat kom nå plutselig styrtende inn i bunkeren vår. «Dshanian og Lomidse» skrek han anpusten — «til Staben med en gang».

Stabens bunker lå bare 70 meter unna, og de tyske flyene var alt i gang med mengdevis av bomber, og mitraljøsosalvene haglet ned på jorden, men vi måtte ly-

Forts. side 6

Niels Nielsen:

De ydre Fremskridt og Åndskulturen

De sidste Decennier har udvist et Fald, man kunne næsten sige en lodret Sænkning, af den demokratiske Statsides forhen så glimrende Anseelse. Det Trylleri, den Glans, Ære og Herlighed, der som en Helgenglorie omkransede de folkelige Statsoverhoveders Isse, hævede dem op på Berømmelsens Piedestal, og med ophøjet Værdighed gav Folket førerne en mægtig Indflydelse på det politiske Livs Område, er bleven afløst af en velbegrunnet Skepsis og Mistro til det demokratiske Dogmes Pålidelighed. Årsagen til den almindelige Faneflugt fra det demokratiske Folkeherredømmes Skanse vil være at finde i den Kendsgerning, at utallige Borgere for 20 År siden, af 'Frihedskæmper' og Modstandsbevægelsen — med Bifald af Retsvæsenet og Domstolene — fratoges deres siden det 18. Århundrede hævdevundne Menneskerettigheder med Hensyn til personlig Frihed, til frit at tænke, tro og tale, og Ejendomsret. Grunden til Frafaldet skyldes for en meget stor Parts Vedkommende, at de har skiftet politisk Opfattelse. Med Årenes Afklaring er der sket en Omvurdering; det vil kunne findes i Tusindvis af Vælgere, der i Alder af 40 eller 50 År har en ganske anden samfundsmæssig Indstilling, end da de var en Snes År. Det er en ganske naturlig Ting, og det er ikke på nogen Måde diskriminerende. I et Land, der med den gamle Frihedselsker, N. F. S. Grundtvig, som Forsanger skabte Parolen: «Frihed og Lighed og Broderskab», der senere blev det danske Socialdemokratis Sangrefrain, er det er Brud med en gammel Retspraksis, som danske Vælgere i Almindelighed ikke finder forenligt med Ret og Retfærdighed at drage hårdt i Felten mod Folk, der har ændret politisk Standpunkt efter en moden Overvejelse.

Det gælder for adskillige jydsk Folketingsmænd, der forener en ypperlig Forstand og et stærkt Gemyt med en original Veltalenhed, at de gentagne Gange har påvist den dominerende Indflydelse som Storkøbenhavns Befolkning, der udgør Socialdemokratiets ureflekterede Tilhængere, har på Landets Styrelse. Foran et Folketingsvalg kan der ved mægtige store Vælgermøder opar-

bejdes en Stemning hos Masserne, der i høj Grad bliver bestemmende for hvilke Kandidater, der efter en Valgkamp vælges som Medlemmer af den lovgivende Forsamling på Christiansborg. Men ude i de tyndbefolkede Landdistrikter kan en sådan Påvirkning og Masse-Suggestion, med få Dages Varsel, ikke lade sig iscenesætte. Som et betænkeligt Tidens Tegn må også henregnes Folkevandringen fra Landet til Hovedstaden. Statistiken har fornylig udregnet, at denne Bevægelse, der sandsynligvis vil fortsætte, vil medføre en katastrofal Forskydning af Folkets Placering på Landet og i Byerne.

Allerede i Slutningen af det 19. Århundrede begyndte de store Byer, og i Særdeleshed Millionbyen, København, at miste Karakteren af at være Kulturcentre, de forvandlede til rene Menneskeophobninger. Vort nuværende Storstadsmenneske er kun i ringe Grad knyttet til sin Bopæl, hvilket er en Følge af, at den for den enkelte kun er et helt tilfældigt Opholdssted.

Dette hænger delvis sammen med den foranlediget af de sociale Forhold betingede hyppigt Skiften Beboelse, hvorved mennesker ikke får Tid at stifte Bekendtskab mod Naboer og Genboere. Foranlediget ved denne uafbrudte Omplacering i Byterrænet, i Forbindelse med Nutidsmenneskets rastløse Temperament, bliver Storbyerne Arnesteder for en kulturel Armod. Kristendommens ophøjede symboler: Tro, Håb og Kærlighed, bliver let til intetsigende Begreber, der i Lighed med 3 forskelligt farvede Gasballoner, kan tilintetgøres af Skud fra en velrettet Legetøjspistol. Der til kommer det åndelige og materielle Arbejdes Hvilesløshed. I Støjplagens Rytmer hører man den mangfoldige Larm af Fabrikmaskinernes Hvæsen, hurtigkørende Lyntogs Gungren, Sporvognsskinnernes hvinen i Svingene, en Murren og Murren fra de Menneskemasser, ofte af forskellige Nationaliteter og med karakteristiske Racepræg, der snor sig gennem Strøggaderne og promenerer på Boulevarderne. Men der findes også ensomme Åndens Værksteder, i hvilke Digteren og Videnskabsman-

Forts. side 7

«Tungtvannsfjerjen» senket for godt!

Eller skal den fremdeles dukke opp i presse og film?

Den utrettelige ingeniør O. Rødseth har nu endelig klart for alvor å senke — forhåpentligvis for godt — den berømmelige norske «tungtvannsfjerjen» som bare har eksistert i propagandaens verden. Vi klipper ellers etterfølgende innlegg fra «Arbeiderbladet» og fra «Sjøfartstidende». De taler for seg og trenger ingen andre kommentarer enn denne: Var det FOLK OG LAND, «den harde kjerne av NS-folk» for å holde oss til jargongen, eller var det alle sannhetsvitnene som skriker om utlendingers «historieforfalskning» som hadde rett når det gjaldt tungtvannlegenden? Og er det ikke sistnevnte som stadig er på tilbaketog og må oppgi den ene etter den andre av sine propagandaeventyr?

Men altså. Vi klipper et innlegg av ingeniør Rødseth i «Arbeiderbladet» for 12. mai 1965:

Forfalskning av historien

Hjemmefront-museet arrangerer i disse dager blant annet en utstilling om tungtvannssabotasjen i et utstillingsvindu i en større forretningsgård i Oslo.

På en stor plakatt kan man her lese at ved Vemorksabotasjen 1943 ble det ødelagt 1,5 tonn tungt vann, og ved senkningen av fergen «Hydro» sendte man til bunns all apparatur for framstilling av tungt vann samt 1 tonn (1 000 kg.) tungtvann.

Disse opplysninger er direkte usanne.

1. Det gikk ikke tapt 1,5 tonn tungt vann ved sabotasjen på Vemork, kun noen hundre kg.
2. Det fantes slett ikke noe apparatur eller utstyr for framstilling av tungt vann om bord
3. Det var ikke et eneste kg. tungt vann om bord i fergen denne dag.

Fergens kaptein Sørensen, forteller at lasten denne dag besto av i alt 11 jernbanevogner. Av disse var 8 vogner med ammoniakk, 1 vogn kombinert for passasjerer

Også Knut Haukelid innrømmer
nu — — —

Anthony Mann fotografert på
Bristol i går.

Tungtvannsfilmens skaper i Oslo:
Hundre mann til tre
måneders filming på
Rjukan av storfilmene

Den amerikanske stor-regissøren Anthony Mann er i Oslo og reiser i dag til Rjukan for å plan-

viser en del av Norges saga. Hver nasjon gjorde sitt for at de allierte skulle vinne kampen, alle okku-

Pressen drev iberdig propaganda for «tungtvannsfilmene»

og gods og 2 vogner merket «Kallilut».

Det var heller ingen tyske vakter om bord i fergen denne dag, slik som det stadig påstås og som framgår av filmen.

Som passasjerer reiste det 43 nordmenn og 20 tyskere som skulle på permisjon. Da fergen sank omkom 14 nordmenn og 4 tyskere.

Apparaturen for framstilling av tungtvann ble først demontert den 11. august 1944 og transportert bort med lastebiler. Dette ifølge Norsk Hydro.

Bortsett fra at senkningen av fergen «Hydro» var fullstendig overflødig og uten enhver militær betydning, burde man dog avholde seg fra å servere publikum direkte usannheter.

Hvorfor må man til stadighet gripe til usannhet når tungtvannssabotasjen skal fremstilles i dag?

Hvor er de norske historikerne og andre eksperter på okkupasjonstidens historie?

Når en utlending gjør seg skyld i feilaktig framstilling av dette eller hint fra krigstidens Norge, da skrikes det opp over hele linjen.

Men når nordmenn driver ren historieforfalskning omkring tungtvannssabotasjen, da ser man ingen reaksjoner fra de kanter.

Hva er grunnen?

Hvorfor kan ikke våre historie-

forfalskere også feie for nordmenns egen dør til en avveksling?

O. RØDSETH.

To dager senere, nærmere bestemt 14. mai 1965 vrir den berømmelige Knut M. Haugland seg som en kålmark idet han er tvunget til å innrømme at ingeniør Rødseth har rett:

Forfalskning av historien

I «Arbeiderbladet» for 12. mai d. å. har herr O. Rødseth et innlegg vedrørende den vindusutstilling som har vært viet sabotasje fra krigens dager.

På en plakatt er det gitt en del opplysninger om tungtvannssabotasjen.

Herr Rødseth har rett i at plakaten inneholder enkelte gale opplysninger. På telefonen har jeg beklaget feilen. Da dette ikke synes å være nok, skal jeg med glede også beklage feilen skriftlig.

Forklaringen er denne: I forbindelse med det program som skulle legges opp til feiringen av frigjøringen, ba det regjeringsoppnevnte 9. april/8. mai-utvalg Norges Hjemmefrontmuseum å søke å få i stand en utstilling med glimt fra krigen og okkupasjonstiden.

Foris. side 7

Den uhørte svenske —

(Forts. fra s. 1)

folkestyre, er det kanskje påkrevet at vi letter litt på sløret. Det er vel kanskje mange som gjerne vil høre fortsettelsen på den norske presses røverhistorier.

Det har vært nevnt før her at seks arresterte ungdommer skyndsomt ble sloppet ut igjen da retten ble klar over omfanget av den utrolige skandale politiet var blitt lurert med på, og som var av den art at det tydeligvis følte seg tvunget til fortsatt å være med på ferd. Og bare dette burde jo være betegnende nok for normale mennesker. For ingen rett ville vel slippe ut en flokk hardkokte banditter som var i ferd med å gjøre vepnet kup i Sverige. Likevel turet det norske blad VERDENS GANG frem med sine påstander og støttet varmt opp om EXPRESSEN's kilde, som viste seg å være av den art at bladet ikke engang hadde villet røpe den for politiet da det satte i gang aksjonen. Kilden selv, herr Granquist, som beretter at hans far var jøde og hans mor halvt jødinne, og hvis opprinnelige navn var Pelz — betegnende nok synes vi med tanke på det gode norske uttrykk «Svinepels» — var imens forflyttet i all hast til Israel, hvorfra det nu er umulig å få ham utlevert slik at hans delaktighet ikke bare i opplysningsvirksomheten til EXPRESSEN, men til hele provokasjonen — rent bortsett fra en rekke nye underslag — kunne bli rullet opp. Imens satt da hans siste offer, den tilsynelatende temmelig tåpelige unge mann Lundahl — som forbausende nok hadde fått fullmakter når det gjaldt avdøde ingeniør Carlberg's Stiftelse — fremdeles i arresten i påvente av at politiet skulle kunne skaffe holdbare beviser mot ham uten nærvær av hans jødiske forfører. Så meldte imidlertid et kort telegram uten nærmere kommentarer at også denne selveste storkonspiratøren og hovedskurken i EXPRESSEN's og det svenske politiske skuespill var løslatt av retten, som tydeligvis ikke er i tvil om hvorledes det hele henger sammen.

Vår svenske kollega FRIA ORD forteller følgende om hvorledes skandalen utviklet seg og hvorledes det kunne gå til at også politiet lot seg ta ved nesen av opplysninger fra den kriminelle Pelz-Granquist, som det jo fra før hadde behørig notert i sine bøker:

«For den redegjørelse han (innenriksminister Rune Johansson) la frem (i Riksdagen) gav et fantastisk bilde

av hvorledes sikkerhetspolitiet hadde måttet forsere sitt arbeide etter EXPRESSEN's pipe. Klokken 20 tirsdag kveld overlot EXPRESSEN det materiale som man i løpet av et par måneder hadde ordnet sammen med provokatøren Pelz-Granquist, hvorunder han nektet å oppgi navnet på sin «agent». Politiet savnet mulighet for å gripe inn før man hadde kontrollert handlingene og oppgavene om et forestående vepnet statskup. EXPRESSEN gav da den øverste politiledelse et klart ultimatum: klokken 7 onsdag morgen ville EXPRESSEN overlate sitt materiale til setteriet for offentliggjørelse! For nå å komme denne lekasje i forkjøpet ble politiet tvunget til i hui og hast om natten å begi seg opp til Marma hvor — i nærheten av et sommersted som tilhørte provokatøren Granquist — EXPRESSEN-medarbeiderne på forhånd hadde kontrollert at det lå nedgravet en kasse med våpen, ammunisjon og giftgass (behørig fremvist i norsk fjernsyn da hetsen var på høyden). Etter dette fund mente politiet å ha grunnlag for en husundersøkelse i Carlberg's Stiftelse og til å arrestere i sengen de ungdommer som siden er satt på frifot.

Det bør vel også her tilføyes at opphavet til de våpenfund som er gjort ved sommerboligen til EXPRESSENS kilde kanskje kan finne sin forklaring gjennom det faktum at Pelz-Granquist i sin tid var med på å smugle våpen til Algeriet.

De våpen som politiet fant i Carlbergstiftelsen var derimot etter hva våpenekspertier ubrukelige og utelukkenede museumsgjenstander. FRIA ORD, som forøvrig selv er blitt trukket inn i saken på den mest skammelige måte skriver ellers at mange ansatte sosialdemokratiske aviser på landsbygden nu åpent har tatt avstand fra affæren og den etterfølgende hets i motsetning til Høyres og Folkepartiets aviser. Her i Norge er det som kjent ingen hverken av Høyres eller av Arbeiderpartiets aviser som har tatt avstand fra noe som helst eller som har bedt om undskyldning for sine grove injurier og sin ufor-skammede hets mot tidligere NS-folk. Det bør i all fall minnes på valgets dag.

Men FRIA ORD slår altså fast:

«I siste tilfelle er det først og fremst en del ansatte sosialdemokratiske aviser på landsbygden som klart og utvetydig har slått vakt om demokratiets og rettsfølelsens prinsipper og som ubarmhjertig har sømfaret

EXPRESSEN's uhyggelige spill. Samtidig finner man at Høyre- og Folkeparti-organer i betydelig utstrekning har gått frem med silkehansker i sin kritikk av EXPRESSEN's og dens ansvarlige ledelses herostratiske dåd, dens nedrige og hemningsløse ærekrenkninger av hederlige medlemmer av samfundet som er blitt hengt ut som presumptive høyforrædere i avisens spalter, dens provoserende lek med politimaktens organ og dens åpenbare aktivitet for å vanskeliggjøre en dyptgående klarlegging av den dystre og for vårt lands anseelse belastende skandale».

Og bladet slutter sin artikkel med følgende, som vi skandaliserte her i Norge også har all mulig grunn til å slutte oss til:

«Når tenker regjeringen via utenriksdepartementet og vår ambassadør Inga Thorsson å kreve utlevering fra Israel av Pelz-Granquist?»

Det fortjener ellers å tilføyes at de to EXPRESSEN-journalister som har «æren» for denne uhørte presseskandale er en herremann med sterkt fremmedklingende navn, som heller ikke er ukjente her i Norge fra den første tid etter «befrielsen» og den annen en herre med et så utpreget svensklingende navn at det også vekker mistanke. Jevnfør herr Pelz som ble til Granquist.

Når det gjelder den ene av EXPRESSEN's journalister finner vi forøvrig i «Stockholms-Tidningen» for 15. juni følgende notis som kan ha sin betydning i sakens vurdering:

«K. G. MICHANEK, Journalistförbundets ordförande, är på väg hem från Tel Aviv, där han deltagit i det internationella journalistförbundets exekutivkommittés möte den 6—11 juni. Red. Michanek har varit i tillfälle att träffa sin gode vän Michael Assaf, Israel-journalisternas ordförande, till vilken han i ett brev i början av maj varmt rekommenderade sin vän Göran Granquist. Säkerligen har han också varit i tillfälle att träffa hr Granquist och vi hoppas på nya avslöjanden när hr Michanek kommer hem (han väntas hit före midsommaren).»

Den norske dagspresse har riktignok meget motvillig måttet berette om løslatelsen av Lundahl og antyder svakt at EXPRESSEN's «avsløringer» kanskje var «litt overdrevne». Og det får en vel si! Men den samme norske presse som deltok så ivrig i den norske avdeling av hetsen på basis av kollega EXPRESSEN's skandalereportasje, forteller enten intet eller høyst misvi-

MED EN —

Forts. fra side 4

de ordren, ingen vei utenom, og så løp vi gjennom ilden, slik som soldaten nettopp hadde gjort.

Ut av bunkeren kom vi, i full fart, men måtte kaste oss ned, og krype med magen klemt mot jorden. Skud-dene haglet om oss, og vi så at tre av flyene tok kurs mot Staben, og de tre andre svirret rundt over området. I dette øyeblikk før vi opp og løp og i villt sprang fikk vi kastet oss inn i bunkeren — uten at flyene oppdaget oss — tror jeg. Vi satte oss øyeblikkelig ved morseapparatet. Stabens bunker var skuddsikker, og der var samlet en rekke offiserer, med selve generalen i spissen. De var klar over at alle de harde kampene ble satt i gang på en gang over hele frontlinjen. «Hold dem litt til, og vi skal støtte dere med kraftig artilleriild», sa artillerisjefen — oberst Martirosian.

«Ikke oppgi en tomme av frontlinjens jord», sa generalen, og jeg sendte ordren telegrafisk til regimentsstaben så hurtig jeg kunne, men like etter ble forbindelsen med fronten plutselig brutt.

sende om en debatt i svensk fjernsyn mellom EXPRESSEN's sjefredaktør og en av svensk presses virkelig ansatte redaktører.

I denne debatt ble EXPRESSEN's skandaløse forhold meget sterkt kritisert og det ble direkte spurt om grunnen til at EXPRESSEN på egen hånd brøt seg inn i CARLBERGSTIFTELSEN uten å søke politiets hjelp kunne være den at «det kanskje var noe som skulle plaseres?»

Vi lurar på om det i hele den norske dagspresse finnes en redaktør som i denne og lignende saker er så ren at han kan og tør kaste den første sten på de norske kolleger som så trofast har gått i EXPRESSEN's fotspor. I første rekke da, som nevnt ARBEIDERBLADET og VERDENS GANG, som med navns nevning har sjikanert enkeltpersoner på det groveste og mest uansvarlige. Hva har for øvrig pressens faglige instanser å si til denne uverdige opptreden av norske aviser?

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19,30.

IKKE NOE MØTE
FØR SEPTEMBER

«Send linjevokteren til å reparere kabelaen sa kommissaren til kaptein Solovjev. «Jeg ordner det» sa en av linjevokterne, sersjant Abramian før kapteinen fikk sagt noe. Abramian var litt av en vågehals fra Karabagh — en av Armenias legendariske fjellområder, hvor det heltemodige fjellfolket gjennom sin lange historie hadde hatt mange kriger mot arabere — persere — tyrkere osv. som prøvde å trenge inn på deres fjellområder, men forgjeves for disse mesterkrigere gjorde sin fjellverden til en uinntagelig festning. De jaget til og med fienden ut av Armenia med sin glimrende krigføring. Og nå ville denne sersjanten vise at han var en ekte sønn av det berømte Karabaghs melikere. Den 23-årige armenieren sprang ut av bunkeren som en rakett, løp over marken med telegrafkabelaen i hånden, men like før han kom til det sted hvor kabelaen var ødelagt av bombingene, ble han utsatt for en kraftig maskingeværild fra en tysk jager, og vi så hvordan han falt, sikkert truffet. Den kallblodige karen krøp imidlertid videre frem som en slange. Så stoppet han, og vi så at han brukte den ene armen og tennene for å få reparert kabelaen, mens den venstre armen hang urørlig ned. Stedet lå bare 40 meter fra oss, og den tyske jageren kretset rundt området, men så snudde Abramian seg på ryggen og med tennene fikk han lappet sammen kabelaen på en måte, mens han med høyre hånd stilte litt med den sårete venstre hånd.

Jeg hørte en lyd fra morseapparatet, og så beordret generalen: «Reserveregimentet må sendes til fronten med en gang». Jeg sendte ordren til regimentet, og imens lå sersjant Abramian og holdt kabelaen fast med tennene, slik at jeg fikk sendt en rekke ordrer til Armestaben og flyplassen. Og kort etter så vi flere av våre bombefly og jagere av typen «Mig 2» gå på vingene mot fronten. Så spilte vårt artilleri opp med dunder og brak, det lå bak bunkeren vår, og var kamuflert med telter og trær, for at fiendtlige fly ikke skulle oppdage det. Det var nok ikke godt å være i tyskernes bukser nå, og det så ikke ut til å være meget liv igjen på den andre siden, for da vårt voldsomme motangrep med fly og artilleri var over, var det helt stille der borte.

«Godt gjort» sa generalen til sersjant Abramian, som ble hentet inn i bunkeren igjen, og gav ham en hjertelig omfavning. «Du er utnevnt til proviantforvalter for Staben» sa han.

«Tungtvannsfergen» -

(Forts. fra side 5)

Da utstillingene i Norges Hjemmefrontmuseum umulig kunne bli ferdige og det heller ikke var tid til å få i stand en separat utstilling til 8. mai d. å., ble vi enige om å låne ut gjenstander, fotografier og trykksaker til forretninger i Oslo for i vinduene å gi små glimt av det som skjedde av ondt og godt i krigsårene.

Av det materiale som sto til rådighet, var en del store fotografier, tekster og plakater som hadde vært brukt tidligere til utstillinger om vår frihetskamp henholdsvis i England under krigen og i Norge umiddelbart etter frigjøringen.

Det var på det rene at en del av tekstmaterialet måtte korrigeres før bruk, blant annet nevnte plakat som var satt til side. Uheldigvis ble dette glemt i alt ståheien, noe jeg bare kan beklage.

Herr Rødseth oppga i sin telefonsamtale med meg at han hadde et særdeles rikholdig materiale om tyskernes anstrengelser for ikke å komme i skade for å lage en atom-bombe. Det ble lovt å stille dette materiale til disposisjon for Norges Hjemmefrontmuseum. Det håper vi han ikke glemmer og understreker samtidig at Norges Hjemmefrontmuseum ikke vil unngå anstrengelser for å komme frem til de sanne opplysninger om denne såvel som andre betydningsfulle operasjoner i siste krig.

KNUT M. HAUGLAND.

Og endelig klipper vi følgende innlegg av ingeniør Rødseth i «Sjøfartstidende» for 26. mai 1965 med redaksjonens «hale»:

Ad tungtvannsdebatt og Rjukan-ferge

Herr redaktør!

I Deres avis av 24. 4. 1965 forteller Deres korrespondent fra Skien om en kopi av tungtvannsfergen som skal senkes i innsjø i Telemark. Tillat meg å anføre følgende:

1. Det var ikke noe tungtvann om bord i fergen «Hydro» da den ble senket 20. 2. 1944. Ikke så meget som en eneste kg. tungtvann var ombord.
2. Det var heller ikke noe apparatur om bord i fergen for fremstilling av tungtvann.
3. Det var overhodet intet krigsviktig for tyskerne om bord i fergen denne dag.

Hvorfor da kalle den for «tungtvanns-fergen»?

Hele historien omkring fergen «Hydro» som ble senket den 20. 2. 1944 er en illusjon, sogar en kjempestor. Kanskje verdens største. La nå endelig hele denne illusjonen og legenden gå til bunns samtidig med fergemodell-

len når nå filmselskapet Benton Film gjør sine siste opptak. Mer er legenden ikke verd. Den har vært slik en skjønn krigsdrøm for nordmenn, men nå bør man våkne. Send hele sludderet omkring fergen til bunns for alle tider.

Konferer mine innlegg i «Morgenbladet» 2. 1., 11. 3., 16. 3., i «Morgenbladet» 1965 og i «Arbeiderbladet» 12. 5. 1965.

Samtidig vises til major Knut M. Hauglands svar i «Arbeiderbladet» av 14. 5. d. å. og til den overmalte plakat i tungtvannsutstillingen i Tollbugt. 27.

Oslo 23. mai 1965.

OLAV RØDSETH
ingeniør.

Vi har, som herr Rødseth foreslår oss, lest de fleste av artiklene om Rjukanaksjonene og tungtvannet og sabotasjen. Etter den debatt som er ført synes det for oss som om det er herr Rødseth som har rett, og at dermed ovenstående korreksjon og kommentar er korrekt nok, uten at vi synes det er noen grunn til å kritisere vår korrespondent for anvendelsen av uttrykket «tungtvannsfergen».

Vi vil imidlertid på bakgrunn av den debatt herr Rødseth henviser til, selv komme med en ørliten kommentar, som vi tror de fleste vil slutte seg til:

Feilaktige informasjoner, opplysninger og meldinger er noe som hører hjemme i krig. Det kan ikke unngås. Spørsmålet om å sprengte fabrikkene på Vemork, og om å hindre forsendelsen av tungtvann til Tyskland, ser anderledes ut «ex post» enn «ex ante». De som på ordre foranstaltet sabotasjen både det ene og det andre sted, har utført et like heroisk og risikabelt krigsopdrag under de opplarte omstendigheter som om alt det man dengang antok hadde vært riktig.

Det burde poengetes at det teknisk, militært, fysisk og psykisk var noe av det dristigste som ble gjort da man gikk til aksjonene. At fergesabotasjen ble en tragedie er ikke noe som kleber ved dem som utførte sin ordre og mente å gi et stort bidrag til de alliertes kamp.

RED.

For egen regning vil vi bare tilføye at det i sannhet lar seg diskutere hvor «heroisk» det var å anbringe en tidsinnstillet bombe ombord på en ubevoktet ferje uten hensyn til de mange norske sivilt personer som måtte miste livet, men uten nevneverdig risiko for dem som la bomben. Selv om de trodde på de britiske myndigheters (og kong Haakons) «antagelser» om tysk atombombeproduksjon.

ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING

Trondheim

De turer frem

At de orker. Allerede i april dagene 1940 tok usannhet og løgn til. Jeg hørte det selv fra Paris og London i radio. Vi trodde og håpet at meldingene holdt stikk. Senere fikk vi bekreftet hvor usanne de var. Dette var nye toner for mange av oss, som jevnt over var tilholdt å holde oss til sannhet.

Utover gjennom de mange år har jeg erfaret at det fra en side i vårt samfund drives en så ensidig propaganda, at det må karakteriseres som løgnpropaganda. — Vi blir sprøytet inn gjennom TV og radio, aviser m. fl. Vi forstår så inderlig godt hva som er propaganda og det som er objektiv sannhet.

Det som får meg til å skrive dette lille oppsett er siste hefte av «Samtidskunnskap», som sendes ut av Norges lærerlag. Her har redaktør Jenshus en artikkel om de politiske partier i Norge. En skulle tro at det måtte gå an å skrive objektivt og reelt om et slikt emne. Men han skriver slik om NS at det slett ikke kan være riktig — såvidt jeg kan forstå. Og så skal dette være til opplysning for den oppvoksende slekt!

Dagbladet har nylig oversatt og publisert noen avsnitt av den nu så kjente boken utsendt av en engelsk journalist.

Men så ble det snart konstatert at oversettelsen var uriktig på et par vesentlige punkter. Og Dagbladet måtte gå til rettelser. Alle forstår at den feilaktige oversettelse var gjort med hensikt — for å skade rette vedkommende.

Jeg vil spørre: Skal vårt samfund fremdeles bli behersket av uredelighet?

Vi undres på, at den norske kirke med sin kirkeledelse ikke snart vil reagere. Vi skal da vel ikke leve bare på løgn. Og hundretusener lide med all urett for denne løggen.

Bj. R.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Forbundets kontor:

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag - onsdag - torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Telefon: 37 76 96.

Postadresse: Postboks 3214,

Oslo 4

Postgiro 150 28.

De ydre Fremskritt —

Forts. fra side 5

den med skønsom og målbevidst Vælgens og Vragen kæmper sig frem til de store grundlæggende Sandheder i den oversanselige Verden, hvor han forsøger på at fastholde netop det sproglige Udtryk, der med den største Fuldkommenhed dækker de indre Visioner, i hvilke hans erkendede Følelse, uafhængig af Erfaringen, finder sit umiddelbare sjælelige Udtryk.

Mangen dybsindig Filosof, hvis Sjæl går på Langfart i en Verden, der ikke kender Tid og Rum, ser på denne profane Tilværelse i hvilken vi lever, med en Blanding af Foragt og Forundring. Han tænker: hvorledes har et sådant system af Nederdrægtigheder og ulykkelige Forviklinger kunnet bringes til at fungere. For ham er Menneskenes Lyst til at klumpe sig sammen, det største Onde, der gives. Thi, der er ingen Mulighed for en individuel Udvikling i en sådan Sammenrotning, hvor den ene kommer til at ligne den anden. Men man er kittet sammen; til enhver Tid er Medlemmerne under gensidig Kon-

trol af hinanden, man kan ikke komme klar ud af dette Fællesskab.

Den religiøse Tænkter, Blaise Pascal, kom i Selvforydelsens Celle til den Overbevisning, at næsten alle vore ulykker kommer af at vi ikke forstår at koncentrere os vor medfødte indre Livs-udfoldelse, men alene søger en indbildt Lykke i en stadig roterende Bevægelse. Man tror at ville befinde sig godt der, hvor man ikke er. Omsider blusser den trætte Sjæl op og råber i sin livslede: «Likegyldigt hvorhen, når det blot er udenfor denne verden!»

Den offentlige Mening har længe været Genstand for en Forringelse, der ikke skyldes det påståelige oligarkiske Mindretals finansielle Overherredømme, men det folkelige Flertals fantastiske og illusoriske Tro på at være delaktige i Landets Styrelse. For at kunne hæve den almindelige Levestandard, og fremme en ønskelig Arbejdsglæde, er det et dårligt Middel at tilslutte sig de yderliggående Kommunisters højtidelige Propaganda-Procession, afsyngende den for Socialdemokrater og Kommuniste fælles Kampsang for den internationale marxistiske Arbejderbevægelse.

Intet Individ i det arbejdende Samfund, og det gælder såvel for Befolkningen i Byerne som på Landet, vil kunne føre en mere menneskelig Tilværelse førend den Dag kommer på hvilken Folket forstår at værdsette andre livsgoder end de rent materielle. Men de syndikalistiske Samfundsomstyrtere tænker ikke over den Side af Sagen. Det er Menneskeåndens Revolutionering det gælder om at gennemføre, at få de mange adskilte Strømme i Folkehavet til at forenes i samme Flod. Fremtidsmålet vil være at supplere den materielle Bestanddel af Tilværelsen med en intellektuel Kultur, der giver Masserne Sans for Åndsværdierne. Men så længe de menneskelige Samfund skal dirigeres af ideforladte Marxister, der indgår Kompromisser med de borgerlige Partier, sker der ingen Fornyelse af den nuværende Samfundsordning. Kun en NATIONALSOCIALISME vil kunne få Fabrikernes Hammerslag og Summen af Maskinerne til at udgøre en samstemmende Symfoni med den mere afdæmpede Larm fra det rustificerede Bondelands animalske og vegetabiliske Produktionsvirksomhed.

NIELS NIELSEN.

FOLK OG LAND

7

Läs om kultur och politick

på ett förnuftigt sätt i
FRIHETSFAKLAN

Pris pr. helår kr. 10,—
Lösnummer kr. 1,25

Frisinnade Riks-Partiet
ELLÖS Pg nr 62 26 97
(Sverige)

Daglig friske blomster

Blomsterforretning
SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbejdede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postopkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 5% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Quousque tandem

Forts. fra side 1

av for forlegger Butenschön! Ærlig talt, var dette nødvendig? Hvorfor så ettertrykkelig ødelegge det gode inntrykk han hadde gitt ved å trykke Wieseners bok? Er det den vildeste terror som råder i dette land siden man offentlig må stå frem og formelig tryggle om tilgivelse for en god gjerning?

Intet er øyensynlig farligere i livet enn å ha rett overfor små mennesker. Quislings utilgivelige feil var at han kunne se adskillig lenger enn til sin egen nese. Derfor må han tilsvines. Derfor er alt han har gjort forvrent til ugjenkjennelighet og tatt opp i en ond mening. Mon tro noen annen har vært hatet så inderlig? Jo, Jesus Kristus. Det kunne være fristende å trekke paralleller, men vi lar det være. Han vil som Mesteren få sin oppreisning når vi er kommet ut av denne dvergenes ulvetid.

Gabriel Scott skrev i midten av 30-årene en roman, «De vergeløse», som også har vært filmet. Den skildrer hvordan bortsatte barn blir ubarmhjertig utnyttet og behandlet på det skammeligste. Hvis ikke våre forleggere hadde vært en slik enestående samling knehøner så hadde for minst et dusin år siden en ny «De vergeløse» sett dagens lys, denne gang en skildring av en forfulgt gruppe nordmenn hvis eneste forbrytelse var at de gjorde sin plikt mot land og folk og at de så opp til den mann som Hewins kaller en profet. Av denne grunn ble de hånet, forfulgt, ruinert og stemplet med sprogets styggeste glose. Alle slags gemenheter og sjofelheter overfor disse vergeløse ble ikke alene tolerert, men mere eller mindre åpenlyst oppmuntret. Vårt blad har bragt en rekke skildringer av hvordan NS-kunstnerne har vært søkt nedvurdert og hvordan de ble støtt ut i fortvilelse og motgang av dem som hadde makten. Selv de ypperste av våre folk på de forskjellige felter var plutselig ikke «gode nok», og under de jammerligste påskudd ble de refusert og bannlyst. Og våre kampfeller på andre områder kunne nok fortelle om lignende erfaringer.

Vendte da alle seg fra oss? En av våre venner gjorde forleden oppmerksom på et fenomen som har vært lite påaktet.

I de første årene etter den såkalte frigjøring dukket det opp noen mer eller mindre anonyme personer fra jøssingleiren. De søkte NS-folks selskap hvor de førte det

store ord. Nå var det jo ikke mange som ville ha med oss diskriminerte å gjøre, så vår venn, så det var soieklart at de ble mottatt med åpne armer. Disse folkene la ikke skjul på at de regnet det hele som en beklagelig overgangstilstand, men oppreisningens time var like rundt hjørnet, måtte være det. Alt stod da i et ganske annet lys, og de som under krigen var satt på de helt nødvendige Uriasposter ville bli hedret og aktet for sin patriotiske innsats.

Ja, kanskje ikke så dumt tenkt, og i et annet folk enn det norske, som mr. Hewins på tross av en viss Varmanns hyl formodentlig ikke har feilbedømt i noen utpreget grad, ville det vel ha gått slik.

Men tiden gikk og propagandastemplet blev stilltende det offisielle. Vi var mindreverdige borgere, B-mennesker som ikke tellet.

Hvis de nevnte jøssingvenner hadde regnet med å stå som pionerer, de første som så klart og uhildet på de forfulgte landsmenn som ville bli hyldet som de patrioter de var, så gikk det etterhånden opp for dem at de hadde regnet feil.

Og nå, forteller vår venn, var de ikke lenger særlig overstrømmende når de møtte oss på gaten. Snart var de direkte kalde, og en vakker dag vendte de seg demonstrativt bort. De kjente oss ikke.

Vår venn trodde til å begynne med at det måtte være hans personlige feil. De likte ham vel ikke. Det måtte være noe i veien med ham.

Men så hørte han at de andre NS-folk som jøssingpionerene hadde omgæes, hadde opplevet det samme. De NS-hjem hvor jøssing-avantgardistene hadde vært å finne, kunne ikke lenger prale med disse celebre gjester. De var som sunket i jorden.

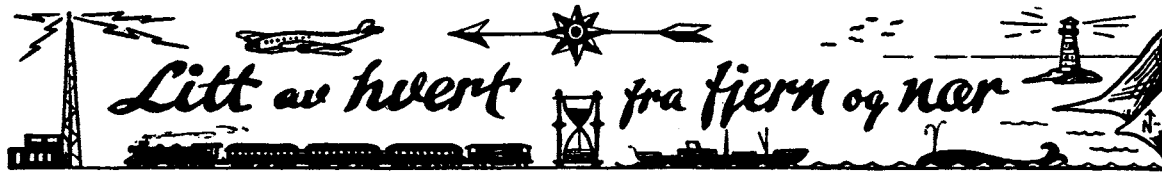
Når vi sammenholder dette med det som er hendt i disse dager, de merkelige eventyrskildringer fra Stockholm og raseriet i anledning Mr. Hewins bok så kan man gjøre sine refleksjoner.

Hvorfor forsvant de jøssinger, som i en vanskelig tid viste NS-folk forståelse og vennlighet, så totalt?

Var det så farlig å omgæes oss? Var de blitt truet av de «gode»?

Vi synes vi kjenner stanken fra en viss Varmanns krets. Det lukter ikke godt av de folkene.

Aldri har vi vergeløse vært så maktesløse som nå da kanuttene står opp den ene etter den annen og forsikner at det er «svart løgn»

ØKET ØST-TYSK AKTIVITET I SKANDINAVIA.

Pankows propaganda i Skandinavia forsterkes, spesielt i forbindelse med forberedelsene til «Ostsee-woche» i Rostock i begynnelsen av juli. En anstrenger seg for å skaffe seg nye offisiøse kontakter og planlegger foranstaltninger for parlamentarikere, jurister og ungdomsledere fra Norge, Sverige, Danmark og Finland. Og kjenner vi norske partipolitikere og for deri saks skyld også jurister rett, så vil de nok møte frem til de kommunistiske festligheter.

STRID OM INNTEKTENE AV «MEIN KAMPF».

Som kjent ble Hitlers privatformue beslaglagt av den bayerske stat, deriblant også hans forfatterrettigheter. Nu har tjenestemenn fra det bayerske statsministerium forsøkt å innkassere forfatterantietime i Beirut (Libanon) for boken «Mein Kampf» som nylig er blitt utgitt på arabisk i Libanons hovedstad. Libanenserne har imidlertid nektet å betale, idet de hevder ikke å ha undertegnet den internasjonale avtale om opphavsrett. Og

de kjennsgjæringer Mr. Hewins beretter om.

Bispesønnen Seip Berggrav er ute i radioen og «beriktiger». Hans far, den navngjetne bispen, la i hine hårde aprildager på vei opp i Nordmarka for å advare norske frivillige at de kunne bli skutt som franktirører.

Ja, men det er jo nettopp det Mr. Hewins forteller.

Den som har lest bokens tekst har sett det. Noe annet er det at under bildet av prelaten med megafonen har underskriften en noe annen ordlyd. Men det går jo an å sammenholde det med bokteksten og enhver måtte da ha forstått at billedteksten er en beklagelig feil og intet annet. Hvorfor skal jøssingene absolutt være så uendelig kjukkere i hue enn sine diskriminerte medborgere? Husker vi ikke feil så ble det ansett som en selvfølge at alle ofrene for «retts»-oppgjøret måtte ha forstått at Norge fortsatt var i krig etter at landet høytidelig hadde kapitulert.

Men intet har nok vakt større raseri enn Mr. Hewins beretning om at det var ved et gement trick at man lokket Quisling til å overgi seg til sine dødsfiender. Den ene etter den annen av de

det er jo synd på Bayern ikke å kunne gjøre penger på den mann det er med på å fordømme ellers.

FOR MANGE ANTI-SEMITER.

Den polske generalmajor Wladislaw Tykocinski, tidligere leder av den polske militærmisjon i Vest-Berlin har bedt amerikanerne om asyl. Han er straks blitt fløyet til Vest-Tyskland som en verdifull informant. Tykocinski begrunnet deserteringen med at han som jøde ikke lenger holdt ut den stadig tiltagende antisemitisme i Polen.

von SCHIRACH OPERERT IGJEN.

Den ene av de tre gjenværende fanger i Spandau-fengslet, Baldur von Schirach, der som kjent lider av en alvorlig øyensykdom og nylig holdt på å bli helt blind har endelig fått tillatelse av de allierte til å bli operert av en tysk lege. Operasjonen fant sted 22. mai, men det forlyder foreløbig intet om resultatet.

SØR-AFRIKA SELVFORSYNT MED VÅPEN.

Det fremstilles så mange våpen i Sør-Afrika at republikken kan levere våpen ikke bare til nabostatene, men også til de europeiske land, erklærte forsvarsminister J. J. Fouché i Bloemfontain. Sør-Afrika var i denne henseende praktisk talt selvforsynt. Dette kan man

skyldige står opp og protesterer: Ikke tale om trick! Mon det?

Signaturen har fått et annet inntrykk. Engang i 1946 fortalte o.r.sakfører Haakon Foss, en av våre skattede kampfeller, fra ord til annet det samme som Mr. Hewins beretter. Han hadde ikke tatt denne skumle historien om bedrageri og dobbeltspill ut av tomme lufte, men hadde hørt den av sin egen bror, øyenlege Bjørn Foss, mannen som på Hjemmefrontens vegne hadde foreslått Quisling den løsning som senere Arntzen & Co. gikk fra. Ifølge Haakon hadde dr. Foss tatt seg meget nær av det som videre skjedde og som han var uten skyld i.

Men de personer som har blod på sine hender sier altså noe annet, og de sier sannheten, forsikrer de.

En ikke ukjent Reichskommissar spurte for drøye 1900 år siden:

— Hva er sannhet?

Relator.

takke truslene fra vestlige land om å innstille våpenleveransene for. Ministeren opplyste ellers at, bortsett fra våpentilbud, så var forskjellige selskaper interessert i å bygge krigsskip i Sør-Afrika.

Hvis man tvang Sør-Afrika til det, kunne landet mobilisere 250 000 soldater, sa forsvarsministeren på et annet møte. Årlig blir det utskrevet 20 000 unge menn som rekrutter. 70 000 har allerede verneplikttiden bak seg, mens ytterligere 70 000 står i reserveenhetene. Borgervernet teller dessuten 60 000 mann. Landets kyst blir regelmessig patruljert og regjeringen tar sikte på å utruste sine sjøstridskrefter for innsats mot fiendtlige u-båter. (African-Express).

VIL HA TYSKERNE TILBAKE.

Med en viss forbauselse mottok FN-utvalget for kolonialavviklingen et bønneskrift fra Rehoboth i Sydvest-Afrika. Bønneskriftet krevet: «Vi vil ha tyskerne tilbake». Sydvest-Afrika var inntil 1918 en tysk koloni og står i dag under sør-afrikansk mandatherredømme. Søkeren erklærte at hans stamme, basterne fra Rehoboth (etterkommere etter boerfedre og hottentottmødre) i løpet av de siste 100 år bare hadde hatt det godt en gang: «Under regjeringstiden til Hans gudfryktige Majestet, keiser Wilhelm I og hans rettmessige etterfølger, keiser Wilhelm II.

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansveengst. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15
Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,—

pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår.

I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år,

kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri - Oslo